

K Ö B Á N Y A I REFORMÁTUS EGYHÁZI ÉLET

A BUDAPEST-KÖBÁNYAI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG TUDÓSÍTÓJA

„Ragyogtok, mint csillagok”

A református templomok tornyán lévő csillag egyrészt arra emlékeztet, hogy a napkeleti bölcsek egy csillag fényét követve találtak oda a gyermek Jézushoz, másrészt arra utal, hogy ott a templomban is lehet találkozni Jézussal. „A csillag előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt afölött a hely fölött, ahol a gyermek volt” (Mt 2, 9).

Pál apostol a Fil 2, 15-ben pedig arra biztat, hogy ne csak emlékezzünk ama fényes betlehemi csillagra, hanem mi magunk is legyünk csillagokká.

A TARTALOMBÓL:

KELLEMES VAGY ÁLDOTT?	2. oldal
A LÁTHATÓVÁ VÁLT SZERETET	3. oldal
HÁLA LEGYEN	4. oldal
AMI VOLT	5. oldal
A SZÁNKÓ	6. oldal
ÜNNEPI ALKALMAINK	7. oldal
ÁLLANDÓ ALKALMAINK	8. oldal

„legyetek Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az Élet Igéjére figyeltek” (Fil 2, 15-16)

Mit tesznek a csillagok? **Világítanak**, s nem mondják, hogy ilyen sötétségben nincs értelme fényt adni, hanem éppen a sötétségben ragyognak. De ennél is fontosabb, hogy **a csillagokhoz igazodni lehet**. Amikor még nem voltak műszerek, a hajósok a csillagok állása alapján állapították meg, merre kell menniük.

Isten akarata az, hogy minden hívő ember ilyen útmutató „csillag” legyen. Mert ezen a világon nagy sötétség van. Az emberek szívében, fejében sok sötét indulat, gondolat lakik. Az önzés, gyűlölet, harag, hazugság világában Isten gyermekeinek mutatniuk kell a Jézus Krisztushoz vezető utat, és azt, hogy másképp is lehet élni. Vagyis ahol haragusznak, ott Isten gyermekei szeressenek; ahol kiabálnak, veszekszenek, ott ők szépen beszéljenek; ahol káromkodnak, ott ők dicsőítsék Istent; ahol hazugság hangzik, ott Isten csillaggá lett gyermekei vállalják az igazságot; ahol emberek kétségbe esnek, ott tudjanak vigasztalni; ahol elégedetlenek, mohók és követelőzők, ott tudjanak hálát adni.

Ha a sötétségben fölragyog egy csillag, nem biztos, hogy mindenki hozzá igazodik. „Mert a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt” (Jn 1,5). **Isten gyermekeinek akkor is az a feladatuk, hogy világítsanak, mindenki a maga helyén.** Hogyan lehet valaki csillag? Úgy, hogy komolyan veszi Isten Igéjét: „ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az Élet Igéjére figyeltek”

Az egyik osztályban dolgozatot írtak. Azt mondták a gyerekek, hogy ekkora anyagot nem lehet megtanulni, ezért mindenki elkészítette gondosan a puskáját. Minden diák dolgozata hibátlan lett, egynek lett 4-es csak. Az az egy olyan gyerek volt, aki egyszer elhatározta, hogy ő mindent becsületesen szeretne csinálni, és ezen az órán se puskázott. Persze a tanárnak feltűnt, hogy hibátlan mindenkié, és a következő órán – anélkül hogy bejelentette volna –, még egyszer megíratta velük a dolgozatot. Egyik rosszabb lett, mint a másik, nem voltak ott a puskák. Ennek a gyermeknek lett 5-ös, mert közben megtanulta, amiben előzőleg hibázott. Az, hogy csaljunk, hazudjunk – ez a sötétség; az, hogy – bármilyen nehéz is – maradjunk becsületesek – ez az, hogy világít egy csillag. Előbb-utóbb kiderül, hogy mégiscsak ezen az úton érdemes járni.

Jézus Krisztus eljövetelével maga a Nap kelt fel. Ő a világ Világossága, Tőle kaphatunk fényt mindnyájan. Karácsony ünnepe a téli napforduló idejére esik, amikor a legrövidebb nappal és a leghosszabb éjszaka után **nőni kezd a világosság és csökkenni a sötétség**. Legyen ez így a mi életünkben és a körülöttünk lévő világban is!

*Örömteli Karácsony ünnepet és Istentől gazdagon megáldott,
boldog új esztendőt kívánunk minden kedves Olvasónknak!*

KELLEMES VAGY ÁLDOTT?

Az adventi időszakban rendszert kellemes ünnepeket, kellemes karácsonyt szokás kívánni egymásnak.

Valahogy engem irritál ez a „kellemes” szó, amikor a karácsony ünnepével kapcsolatosan használjuk. Kellemes az, amikor a langyos víz a tarkónkról lecsorog a hátunkra zuhanyzás közben, amikor egy forró nyári napon a hűsítő jégkrém szétolvad a szánkban, vagy amikor az ünnepi töltött káposzta után meglazítjuk a nadrágszíjunkat.

A **kellemes** egy olyan állapot, amikor receptoraink középállásba kerülnek, érzékeink megpihennek, érzelmeink kényelmi pozícióba helyezkednek, megtépzott idegrendszere pedig jólesően elnyújtódik ebben a pihentető nyugalomban. A kellemes valami olyasmi, ami nem túl jó, nem katarzis, se nem extázis, mint ahogy a kellemetlen sem jelent katasztrófát, vagy valami kibírhatatlan szörnyűséget.

Amikor kellemes karácsonyt emlegetünk, egy ilyen lelkiállapotra vágyunk. Egy kicsit nem tekinteni az árnyakra, megfélekezni a sötétségről, terhekről, kudarcokról, egy kicsit visszamenni kisgyerekebe, egy kicsit újra hinni a Mikulásban, Jézuskában, angyalkákban, egy kicsit elbódulni, lazítani, hogy aztán a kellemes ünnepek elteltével újra beleveessük magunkat a való világ durva farkastörvények uralta kellemetlen forgatagába. A kellemes az érzékek langyos vize, és éppen azért vágyakozunk utána, mert az élet tele van jéghideg és tűzforró helyzetekkel. És bár időnként szükségünk van a kellemesre, például egy fárasztó és vitaminhiányos tél után a tavaszi wellness hétvégére, ám amennyiben a karácsony igazi jelentését, valóságos mélységét szeretnénk átélni, szakítanunk kell a „kellemes” dolgok utáni naiv vágyakozásunkkal.

Ugyanis a jól ismert és annyira szeretett karácsonyi történet, Szűz Máriával, betlehemi jászollal, pásztorokkal, napkeleti bölcsekkel együtt, minden volt, csak éppen kellemes nem. Sőt, ha gondolatban lefűjünk a karácsonyi történetről a vallásos hagyomány és a művészi interpretációk miatt körülötte gomolygó

tömény tömjénfüstöt, ha a bibliai elbeszélésekben a valóságos hűsítő embereket nézzük, akkor észre kell vennünk, hogy Jézus születése nemhogy nem kellemes, de kifejezetten botrányos történet.

Talán ez a megállapítás egy kissé idegennek tűnhet elsőre, mivel a lelkünk mélyén lakozó kispolgári vallásosság pontosan azt várja a kegyességi élettől, Jézustól és úgy általában a vallástól, hogy a segítségükkel a lehető legmesszebbre kerüljön el minket mindenféle botrány. Mert bár kétezer év távlatából nézve kedvesnek és szépnek találjuk József és Szűz Mária történetét, gondoljunk

bele, milyen érzés lehetett Máriának, hogy azzal kellett a vőlegénye elé állnia, hogy babát vár, miközben még soha nem voltak együtt, mint férj és feleség! És vajon milyen érzés lehetett mindezt végighallgatni Józsefnek, azzal a magyarázattal, hogy a gyermek apja maga Isten lesz? Nem éppen kellemes. A zsidó törvények szerint megkövezés várt volna Máriára, de még ha nem is hajtották volna végre a halálos ítéletet, egész életében hordania kellett a paráznaság bélyegét, és a törvénytelen gyermeknek életet adó nők gyalázatát. Ez vajon mennyire volt kellemes? A botrányos előzmény után keserves és botrányos az is, hogy a mindennapos Máriának nem jutott emberhez méltó lakhely, és az Isten Fiát állatok közt hozta világra. Botrányos és fölfoghatatlan, hogy Heródes – a gyakorló szociopata uralkodó – képes volt Betlehemben és környékén lemészároltatni minden két éves és annál fiatalabb csecsemőt, nehogy a hatalmát veszélyeztesse holmi önjelölt zsidó király.

Ha az adventben képesek vagyunk félretenni a kellemes dolgok utáni vágyakozásunkat, és közel engedjük magunkhoz a karácsonyi történet embert próbálóan nehéz, sőt botrányos vonatkozásait is, akkor sokkal szebben fognak ragyogni az ünnepi fények is. Ez az a sötét háttér, amelyre az Égi Festő ráfestette az üdvösségünk fény sugarait. Hiszen a karácsony végső értelme ez: *„És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt” (Jn 1,5).* (Bolyki László írása. Megjelent a Ragyogjon világosság c. kötetben)

A láthatóvá vált szeretet

A múlt század elején történt. Magányos férfi utazott le egy vidéki kisvárosba. Barátai hívták, hogy ne töltsse egyedül a szentestét. Az utolsó vonattal érkezett. Már erősen szürkült, alig járt valaki az utcákon. Az egyik kirakat előtt észrevett egy kopott ruhás kisfiút. Nagy, vágyódó szemei egy kis betlehemre szegeződtek. A férfi megszólította: „Ezt szeretnéd megvenni?” A fiú bólintott, de nem vette le szemeit a kirakatról. „Nem is lehet drága” – folytatta a férfi. A kisfiú kihúzta kezét a zsebéből, egy tízkrajcáros csillogott benne. „Ezt az előbb találtam, de ezért nem adnak semmit.” A férfi elkérte a pénzt, s a fény felé tartotta. „Hallod-e, ez nem közönséges pénz, bizonyára az angyalok ejtették el.”

A gyerek csodálkozva nézett a férfira. „Gyere, menjünk be az üzletbe” – és megfogta a hideg kis kezét. Bent már senki sem volt, csak az idős kereskedő. Udvarias mosollyal szólott: „Éppen zárni készülök.” A férfi hunyorított a szemével: „Akkor a legjobbkor jöttünk. Kis barátom egy rendkívüli pénzt talált. Az angyalok veszítették el. Azt veheti rajta, amit csak akar.” Ezzel ismét ráhunyorított a kereskedőre, és az megértette. Kezébe vette, megvizsgálta a pénzt. Aztán sugárzó arccal mondta: „Micsoda szerencse, te aztán jó fiú lehetsz. Válaszd ki hát, amit szeretnél.”

A gyerek először a kereskedőre, azután az ismeretlen férfira nézett. Mindkettő tekintetéből biztatást olvasott ki. Erre rámutatott a kirakatban csillogó betlehemre: „Ezt szeretném.” A kereskedő szépen becsomagolta, szaloncukrot is adott hozzá. A gyermek boldogan hagyta el a boltot.

Az ismeretlen férfi ekkor elővette pénztárcáját, s fizetni akart. „Szó sincs róla, uram, szólott a kereskedő. Ma este nekem is karácsonyom van. Az a Jézus, akit ma ünneplünk, figyelmeztetett bennünket: Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, azt nekem teszitek.”

A két férfi egymás szemébe nézett és kezet szorított. Mindketten tudták, hogy ebben a pillanatban született meg a szívükben a kis Jézus.

Egy fiú egy alkalommal nagyon összeveszett a szüleivel. Mindkét fél nagyon durva volt, de a fiú különösen szemtelen és tiszteletlen. Utána megszökött otthonról. Keserves hetek következtek, árván bolyongott, veszélyes helyzetekbe is került. Aztán közeledett a karácsony, és egyre jobban vágyódott haza. De vajon visszafogadják-e?

Írt egy levelet a szüleinek, amelyben bocsánatot kért, és jelezte, hogy karácsony délután melyik vonattal érkezik. Azt kérte, hogy ha meg tudnak bocsátani, kössenek egy fehér zsebkendőt a ház előtti almafára. Ha nem, akkor nem megy többé haza. A vonaton nagyon ideges volt, félt kinézni az ablakon, mert ha nem lesz zsebkendő, nem tudja mitévő legyen. Amikor azonban a házuk előtt haladt el a vonat, megrendülve látta, hogy a nagy almafa ágain megszámlálhatatlan sok fehér zsebkendőt lenget a szél. Boldogan ment haza és kibékült a szüleivel.

Karácsony ezt az örömhírt hirdeti: télvíz idején kivirágzott az almafa, Isten szeretetének a fehér zsebkendője Jézus Krisztus testet öltése. Isten bűnbocsátó szeretete nélkül a mi sorsunk is teljesen árva és reménytelen lenne. De Ő kész megbocsátani, mert Jézus eleget tett az Ő igazságának, helyettünk elszenvedte bűneink ítéletét. S aki ezt komolyan vesz, az új életet kezdhet.

Készen vagyunk-e mi is ugyanígy megbocsátani az ellenünk vétkezőknek? És akarunk-e hálából egészen Isten akarata szerint élni?

„Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!”

(2Kor 9,15)

A magyar nyelv értelmező kéziszótára szerint, az ajándék köznyelvi jelentése: valakinek ingyen, főképp szeretetből vagy figyelmességből adott dolog. Az idők folyamán azonban intézményesült az ajándékozási szokás. Bizonyos ünnepnapokhoz kötjük, mint név- és születésnap, fontos családi évfordulók stb. Sajnos még a vallási ünnepekhez, mint a karácsony, a húsvét is, tárgyi ajándékok adása rögzült, elhomályosítva ezzel sok esetben az ünnep valós lelki tartalmát. Bizony sok esetben az ünnep már csak az ajándékozásról szól, ami kiszorítja az ünnep lényegét, lelki tartalmát.

Holott a legegyszerűbb ajándékban is éppen az a fontos, hogy belső örömet, lelki örömet adjunk és kapjunk.

Egyszer egy kislány díszes dobozt ad édesapjának a születésnapjára. Az apa izgatottan bontja ki a szépen becsomagolt dobozkát. Amikor kinyitja, a doboz üres. Ekkor megkérdezi az apa: *kislányom ezt, hogy gondoltad?* Mire jön a válasz: *de apa, hát nem látod, hogy tele van puszival?*

Az ember szeret ajándékot kapni és örül, ha ajándékot adhat.

A legnagyobb ajándék, amit az ember kaphat az, amit Isten adott az embernek az első karácsonykor. A hívő ember legnagyobb ajándéka, legnagyobb öröme abból a nagy ajándékból fakad, amelyet karácsonykor meghirdetett az ég a földnek: **„Nagy örömet hirdetek ma néktek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma néktek, ki az Úr Krisztus a Dávid városában”** (Luk 2,10)

Ez az öröm csordul ki Pál apostol szívéből is, és amikor érzi, hogy Isten legnagyobb ajándékának megfogalmazására szegényes az emberi szó, azt mondja: *„kimondhatatlan”* ajándék!

Ilyen ünnepélyes sorok után szinte ünneprontás anyagiokról, költségekről, munkálatokról beszélni. Mégis meg kell tennem, mert kötelességemnek érzem beszámolni a gyülekezetnek a 2024. esztendő fejlesztéseiről, munkálatairól, amiket Isten kegyelméből elvégezhetünk.

Meg vagyok győződve afelől, hogy a vasárnapokon és ünnepnapokon, és minden istentiszteleti alkalmon kapott lelki ajándékok mellett, azok is Isten ajándékai, amiket az Ő kegyelméből fizikailag és materiálisan kaptunk ebben az esztendőben.

A mindennapi élet kiadásai mellett sok olyan munka is elkészülhetett, amit nem is terveztünk meg előre a presbitériummal

az év elején. Olyan ez, mint egy családi költségvetés, hogy eltervez az ember valamit az év elején és az élet mást is odatesz mellé, amit el kell végezni. Vagy éppen a fordítottja igaz, hogy nem enged valamit megvalósítani az Úr, mert Ő bármikor gondolhatja másként.

Az biztos, hogy mindenért, ami elkészülhetett ebben az évben, mindenekelett Istennek tartozunk hálával. Ő ajándékozott meg bennünket ebben az évben is. **„Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért.”**

Azzal kezdtük a tavaszi munkákat, hogy folytattuk a templomkert Gergely utcai részének a felújítását és locsoló rendszerének kiépítését. Erre azért volt szükség, mert hiába próbáltuk beültetni bármilyen bokrokkal, virágokkal, a nyári csapadék nélküli meleget egyik növény sem bírta.

A következő nagyobb jellegű munkát a parókia festése volt, amire július hónapban került sor. Nagy munka volt, de időszerű.

Régi vágyunk volt az is, hogy a két nagy bejárati faajtót az időjárás viszontagságaitól megvédjük, ezért két odaillő kifestést készítettünk.

Nyáron elkészülhetett a templom belső festése is: a teljes földszinti falfelület, illetve az orgonával szembeni karzat már omladozó fala is megújulhatott.

Hogy a történet ne legyen ennyire egyszerű, váratlanul elromlott az orgona, tüstént meg kellett javíttatni. Ezután volt még egy gázkazán javítás a Nagyterem előterében, és egy gázkazán csere a parókian. Ezzel egyidőben a templom világítását is korszerűsítettük és energiatakarékos „led” fényforrásokat szereltünk fel.

E munkálatok elvégzése megközelíti a 7,5 M Forintot. A gyülekezetnek megvolt hozzá az anyagi forrása, és hiszem/hisszük, hogy egyetlen fillér sem volt kidobott pénz, mert minden munkálat elvégzésére igen nagy szükség volt.

Most sem tudok mást mondani, csak azt, amit az elején: Isten megajándékozta a gyülekezetünket, hogy 2024-ben is fejlődni, gyarapodni tudjunk mind lelkileg, mind a fizikai beruházások által. Minden beruházásnak, munkálatnak a célja az volt, hogy Isten dicsőségét hirdesse a templom és a környezete, és hogy aki idejön, lelki otthonában érezze magát. (Sz-S.A.)

AMI VOLT...

November 9-én Faurée Requiem-jét adta elő templomunkban a Gödöllői Városi Vegyeskar. Orgonán kísért: Kántor Zsolt

Gyülekezetünk énekkara számos alkalommal szolgál: reformáció ünnepén, advent 1. vasárnapján, karácsonykor. Az énekkart vezeti és orgonán kíséri: Kántor Zsolt

November 24-án a kárpátaljai Viskről érkezett hozzánk egy csoport. Ezt a levelet kaptuk visszajelzőként a szervezőtől: Nagytiszteletű Lelkipásztor Testvéreim, a program végzetével szeretném még egyszer megköszönni a viski református gyülekezet, művészeti iskola és a Református Művészeti Iskolák III. Találkozója szervezői nevében, hogy az elmúlt vasárnapon a 16 fős csoportot ilyen meleg szeretettel, gondoskodással, csodálatos vendéglátással fogadták, és kis szellemi és testi útravalóval is ellátták. Köszönjük a gyülekezet és szolgálattevői áldozatvállalását! Köszönöm szépen az igehirdetés szolgálatát is, amely hiszem, sokat jelentett mindannyiunknak, számomra különösen is. A gyerekek és tanáraik el voltak ámulva, ahogyan jómagam is - úgy érzem, minden egyházunkhoz méltón történt: nagy köszönet érte önöknek! Testvéri és barátságos üdvözléssel: Szávay László

Hittanos gyermekeink kaptak főszerepet a decemberi vasárnapokon, mind az adventi szeretetvendégségen, mind az adventi istentiszteleteken. Köszönjük Testvéreinknek, hogy adományaik segítségével megvendégeltük és megajándékozhattuk gyülekezetünk kicsinyeit!

Móra Ferenc: A szánkó

Kegyetlen hideg tél volt, azóta se tudok hozzáfoghatót. Fenéig befagyott a patak, a verebek megdermedve hullottak le a fákról, a háztetőről olyan vastag jégcsapok meredeztek, hogy kővel is alig bírtuk őket lehajigálni. Először a báránybőr sapkánkat vagdostuk hozzájuk, de evvel nem sokra mentünk. A fülünk megfázott, a sapka a tetőn maradt, s ami a legnagyobb baj volt: a jégcsap se esett le. Még jobban szerettünk a hóban játszani. Akkor hó volt, hogy alig látszottunk ki belőle, ástunk is benne akkora barlangokat, hogy akár a medvék királya ellakhatott volna bennük. Persze a medvének több esze volt, minthogy hópalotában lakott volna. Nem is fagyott le se keze, se lába, mint nekünk.

Legkülönb multság mégiscsak a szánkázás volt. Szomszédunkban lakott a bíró. A bíró csináltatott a fiainak olyan szánkót, hogy annál szebb még nem volt a világon. Még most is sokszor álmodom vele így tél idején. Kőrisfából volt a talpa, diófából a karja, az ülése lószórvánkos, beterítve bársonyposztóval, a lábtakaróján bolyhos szőnyeg. Be volt festve az egész szép pirosra, tán a kötele is selyemből volt.

Megvolt a mesés szép szánkó, de nem volt, aki húzza. Nagy úr volt akkor Bíró Pali is, Bíró Gyuri is, mind a kettő csak húzatni akarta magát. Engem fogtak be meg egy másik szegény gyereket, a Favágó Jánoskát.

- Egyszer ti húzzátok, máskor mi ülünk benne - biztatnak a bíró fiai.

Bántuk is mi a csúfolódást, csakhogy hozzáférhettünk a szánkóhoz. Pali, Gyuri elnyújtózkodtak nagyurasan a puha ülésben, mi ketten nyakunkba akasztottuk a cifra istrángot, szél se érhetett a nyomunkba aztán. Meg se álltunk az ötödik fordulóig, ott is csak lélegzetet venni.

Így tartott ez egy hétig, hanem Favágó Jánoska már akkor olyan búsan lógatta a fejét, mint egy igazi ló. Meg is kérdezte tőle a kisebb gazdánk, a Bíró Pali, hogy tán kevesli az abrakot?

- Szeretnék már egyszer én is beleülni a szánkóba - motyogta félősen Jánoska -, csak egyetlenegyszer, csak egyik saroktól a másikig!

Bíró Gyuri nevetve csördítette meg fejünk fölött a pántlikás ostorát: - Mást nem kívánnál, kis rongyos? Nem olyan gúnyához csinálták ezt a szánkót, mint a tied.

Pali még jobban rákiáltott: - Örülj, hogy húzhatod. Gyí, Szellő, gyí, Bogár!

Összenéztünk Jánoskával, s akkorát rántottunk a szánkón, hogy mind a két gazdánk kigurult a hora. Olyat hemperedtek, hogy öröm volt nézni, ámbátor igyekeztünk elhordani az irhát.

Hanem aztán megbántuk, amit tettünk. Másnap majd meghasadt a szívünk, mikor a bíró fiai elszánkáztak a ház előtt. Most már a Szabó Gergőék húzták őket. Ekkor énnekem egy gondolatom támadt: - Jánoska, van egy hatosod?

- Volt tavaly, de labdát vettem rajta.

- Tudod mit, Jánoska? Ha neked is volna egy hatosod, nekem is, vennénk rajta szánkót.

Másnapra kerítettünk pénzt. Én a Csacsadér vargától kaptam, mert segitettem neki kivinni a csizmákat a piacra, Jánoska meg eladta a labdáját meg a márvány golyóját, meg a bicskáját a molnárinasnak.

Délután elmentünk a szenesboltba, vettünk a pénzünkön egy szenesládát. A ládát félig megraktuk szalmával, a fenekére szögeztünk két gyalult deszkát, kerítettünk egy ruhaszáritó kötelet, s azt ráerősítettük a láda két oldalára. Megvolt a szánkó.

Biz' az nem egészen olyan volt, mint a bíró fiaié, de éppúgy csúszott.

Az udvaron próbáltuk ki, mert az utcára szégyelltünk kimenni a másik szánkó miatt. Hanem az udvar kicsi volt. Megegyeztünk, hogy kimegyünk a falu végére, ahol senki se lát. Közökön, zig-zug utcákon bujkáltunk kifelé, hogy ne találkozzunk a bíró fiaival. Fújt a szél kegyetlen, sodorta a tetőkről az arcunkba a havat, de nem törődünk vele. Csak arra gondoltunk, hogy milyen jó lesz szánkóba ülni Először Jánoska ül bele, én elhúzó a kis erdőig, ő meg engem vissza. Jaj, Istenem, de jó lesz!

Kiértünk a falu végére. Az utolsó ház a Kati nénié volt, az öreg koldusasszonyé. Rogyott kis szalmás kunyhó, se udvara, se kerítése. Most csupa hó és jégcsap az egész kunyhó, csupa dér még az ajtókilincs is. A Kati néni kutyája, a szegény Morzsa, ott nyöszörgött a küszöbön.

- Megállj, Ferkó - mondta a Jánoska -, eresszük be ezt a szegény kutyát, mert megveszi idekint az Isten hidege. Az öregasszony bizonyosan alszik.

Belöktük az ajtót, a Morzsa csaholva szaladt előre. Kati néni ott gubbasztott a vackán, elkéült orcával, dideregve vékony kendőjében. Olyan hideg volt odabent, hogy még a tűzhely sarkait is kivirágozta a dér.

- Nem égett ebben a tűz, lelkeim, már három nap óta. Sem egy marék szalmám, sem egy gyújtat fám. Majd megfagyok, lelkeim - sóhajtozott az öregasszony.

Jánoska rám nézett, én meg órá. Előhúzta a sarokból a baltát, kiment, csattogott, pattogott odakint: fölvágt a tűzrevalónak a szánkót.

Kisvártatva hatalmas tűz lobogott a kunyhóban. Égett a szánkó. A mi szánkónk, amelyikbe egyszer se ültünk bele. A szánkódarabok piros lángja hosszú csíkokban táncolt a falon, amely mintha sírt volna örömeiben, ahogy a dér leolvadt róla. Az öreg koldusasszony orcája is színesedni kezdett. Ahogy ránk vetette háládatos tekintetét, a mi szívünkben is valami melegség támadt. És egyszerre megsajnálunk a gazdag bíró fiait, akik érzik, hogy milyen jólesik repülni a szánkón, de nem tudják, milyen jólesik jól tenni a szegényekkel.

ÜNNEPI ALKALMAK

- december 24-én (szenteste) 17 órakor** tartunk ünnepi istentiszteletet Orgonán játszik: Kántor Zsolt, trombitán: Igric Balázs
- december 25-én és 26-án** (karácsony mindkét napján) **fél 9, 10 és 17 órai** kezdettel tartunk ünnepi istentiszteleteket. Az Úr szent asztalát szerdán fél 9-kor és 10 órakor, csütörtökön csak 10 órakor terítjük meg.
- december 31-én** (kedden) **17 órakor 6évi hálaadó istentiszteleten** köszönjük meg Istennek megtartó kegyelmét, őrző szeretetét.
- január 1-én** (szerdán) **10 órakor újévi istentiszteleten** kérjük Urunk áldását, segítségét a 2025. évre.

2025-ben ünnepeljük gyülekezetünk megalakulásának 140., templomunk építésének 125. évfordulóját. E kettős évfordulóról szeretnénk az év során több ünnepi eseménnyel is megemlékezni. Többek között azzal a **FOTÓPÁLYÁZATTAL, melyet gyülekezeti tagjaink számára hirdetünk meg.** Feladat: készíts fényképe(ke)t a templomunkról! Örökítsd meg a világ legszebb templomát, a Kőbányai Református Templomot a legkülönlegesebb felvételeken!

A legszebb alkotásokat kiállításon mutatjuk be. A pályamunkákat erre a címre kérjük küldeni: andrasbemedek@gmail.com. Határidő: 2025. május 25. A fotókat beküldők jutalomban részesülnek.

Miért járjak gyülekezetbe? Nézd ilyen szemszögből: a gyertyák gyertyatartókban égnek, a villanykörtéket lámpa foglalatba csavarják, a növények talajban növekednek. Gyertyatartó nélkül a gyertyák eldőlnének, érintkezés nélkül a villanykörték nem adnának fényt, termőtalaj nélkül a növények egyszerűen elszáradnának. Nekünk, keresztyéneknek a gyülekezeti közösség a gyertyatartó, hogy megállhassunk; az áramforrás, hogy világítsunk; és a talaj, hogy felnövekedjünk. A Biblia olvasása és az imádkozás mellett a gyülekezet az a gazdag forrás, amelyet Isten biztosított a keresztyének számára. (Reinhard Bonnke)

Tájékoztatjuk kedves Testvéreinket, hogy gyülekezetünkben a Presbitérium határozata szerint az **egyházfenntartói járulékok** (ajánlott) összege 2024. évben **12.000.-Ft/ fő**. Hangsúlyozzuk, hogy ez **ajánlott** összeg, vagyis akinek megterhelő, fizethet kevesebbet, vagy akár több részletben is, aki pedig megteheti és szívét Isten arra indítja, adhat többet is. Talán nem mindenki tudja, hogy gyülekezetünk önfenntartó, ami azt jelenti, hogy nem kapunk állami támogatást, minden kiadásunkat a gyülekezeti tagok (persely)adományaiból és az egyházfenntartói járulékokból kell kiegyenlíteni. Az a felnőtt **református egyháztag**, aki az egyházfenntartói járulékot *akár személyesen a Lelkészi Hivatalban, akár postai úton (sárga csekken)* befizeti, annak neve bekerül a Választói Névjegyzékbe, azaz szavazati joga van az Egyházközségi Közgyűlésen. Ezenkívül az illető kifejezi azt a szándékát, hogy gyülekezetünkhöz tartozik, és részt vállal annak anyagi teherhordozásából. Kérjük, hogy aki csekken vagy banki átutalással több személynek is befizeti az egyházfenntartói járulékot, szíveskedjen a családtagok neveit is feltüntetni, hogy később ne legyen ebből félreértés. Köszönjük!

„Uram, szeretem a te házádban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét” (Zsoltárok 26, 8)

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

- ◆ vasárnap fél 9 és 10 istentisztelet
- ◆ vasárnap 17 órakor esti istentisztelet
- ◆ vasárnap 10 órakor gyermek-istentisztelet
- ◆ kedden 17 órakor bibliaóra a Kisteremben
- ◆ minden hónap első csütörtökén 18 órakor presbiterek órája
- ◆ minden hónap utolsó vasárnapján 10 órakor úrvacsoraosztás
- ◆ szombaton 14 órakor konfirmációi előkészítő a Kisteremben
- ◆ szombaton 15 órakor ifjúsági foglalkozás a Názáretben
- ◆ Énekkari próba: a vasárnap délelőtti istentisztelet után
- ◆ minden hónap első vasárnapján szeretetvendégség a délelőtti istentisztelet után

*ALKALMAINKRA SZERETETTEL HÍVUNK ÉS VÁRUNK
MINDEN KEDVES TESTVÉRÜNKET!*

A lelkeszi hivatal címe: 1105 Budapest, Ihász u. 15.

Telefon: 261-2205

Fogadási idő: hétköznapiokon 9 – 13 óra között

weblapunk: www.refkobanya.hu

KŐBÁNYAI REFORMÁTUS ÉLET - 2024. december
A Budapest-Kőbányai Református Egyházközség tudósítója
Megjelenik negyedévente
Felelős szerkesztő: Szilágyi-Sándor Gabriella lelkipásztor
Nyomdai munka: SZELKER Nyomda

E lap előfizetési díja vagy példányonkénti ára: tetszés szerinti adomány.